

ПОМОЛІТЬСЯ

ЛІТЕРАТУРНО-
МИСТЕЦЬКА
СТОРІНКА

БАТЬКАМ

Відчиніть мені, мамо...
Покличте...
Вкладіть мене спати...
Заспівайте мені колискову,
Хай я вже - давно не малий...
Так...Я знаю, що мав би
Давно вже своїх колисати...
Мам...
Так сталося...
Пробачте,
Що трішки не справив надій...
Заберіть мене, тату,
Подалі,
У затишок й тишу...
Ну, і що, що я сам вже
Досвідчений й майже старий?
Пам'ятаєте, як присягав,
Що я вас не залишу?...
Тат...
Пробачте,
Що трішки не виконав мрій...
Научіть мене каятися і молитись...
Розкажіть, як спокують тяжкі гріхи...
І простіть, що таким, як колись,
Не зумів залишитись...
Розучився горнутись
Й торкатись вустами щоки...
Я до вас повернусь.
Хай не зараз...
Хай трішки пізніше...
Ну, а ви посміхнетеся й пробачите
Так, як завжди...
- Знов дарунки, синочку?
Ну, нащо ж ти тративсь? Навіщо?
- Ні... Тут лиш трішечки кисню...
І кварта маленька води...

ЗАКИСЛА В КВАРТІ КАВА З МОЛОКОМ

Закисла в квартирі каву з молоком,
Перебродили в плящі рештки квасу,
Змінилось тричі світло за вікном,
А ми усе не помічаєм часу...
Десятки повідомлень: "Подзвони!!!"
Справи – без права відкладати й спати,
Але ти попросила зазирнути в сни.
Мені ж – просто схотілось обійняти.
А завтра знов – пірнання в суєту.
Але яка різниця, що там завтра?
Якщо сьогодні вбито самоту...
І байдуже, що не помита кварта.

ПАРАЛЕЛІ

Ми вкладамо тіла паралелями,
Ми їх просто на обмін залишимо
І підемо блукати пустелями...
Понад хмарами... Поза тишами...
Ми слова наречемо молитвами
І свічками в храмах запалимо,
Аби стати небесними ритмами
І акордами... І інтервалами...
Ми стоятимемо під зливами,
Ми звучатимемо в симфоніях,
У легенькому вітрі над нивами
І в піснях чужих... І в гармоніях...
У оспіванні побаченнях,
У бажанні кохати й кохатися.
І у вмінні просити пробачення...
І не йти, якщо можна зостатися...
Ми вуста поєднаєм, всіміхочись,
Поцілунками-карамелями
І підемо, за руки тримаючись...
Поміж скелями... Паралелями.

НЕБЕСНІЙ СОТНІ

Я пам'ятаю, як вони вмирили,
Як падали від куль з чужих стволів,
Як в чорносніжне місиво лягали,
Як захлиналися слізьми, як бракло слів...
Як йшли вперед і знов в приціл втрапляли,
Як починали бігти: "Прикривай!!!"
Як відповзали, як з колін вставали,
Як прямо від метро уже на повен зріст – у рай.
Як замість них нові й нові з'являлись,
Як знов лунало: "Хлопці, нам туди!!!"
Як вдома їх уже не дочекались,
Як лютий змив з Хрещатика сліди.
Як поховали, пафосно сплкнули...
Як подзвонили: "Орден заберіть!..."
Як непомітно всі про них забули...
Як загубили десь поміж стабулі...
Як мама посміхнулася до сина,
Як перестала нити голова,
Як зупинився час у ту хвилину,
Коли дитина ще була жива...
Я пам'ятаю білокрилу зграю
Й краплини на щоках – не від дощу...
І "Ще не вмерла..." - десь з-за небокраю...
Я не забуду. Присягаю. Й не прощу.

Сергій СМАЛЬЧУК

Київ-Ратне

ПОДИХ ЗИМИ

Задихала снігом лоскітно зима,
Заламують руки в танку заметілі.
Цілується скромно із льодом вода,
Ворони надулись на гіллі.
Торкається вітер холодним крилом.
Сміливі зими чую кроки.
У білій сорочці димар над вікном
Відлякує сиві морози.
Вже сніг, наче сукня весільна, лежить.
Між зір із краси проростає,
Розвішена серцем любов до зими
Бурульками щедро звисає.
Дерева вдягнулись в сріблясте вбрання,
Клепає сам іній тумани.
Під білим брилем годівничка мала
Годує птахів зернятками.

Якось так швидко січень промайнув
У паморозі білій.
Крилом зозулі він по серцю різнує,
Ковтнувши свіжі мрії.
У сутінках загублених дворів
Колядки і щедрівки.
Забрали і Різдво, і Старий Новий рік
З Водохрещем освячені молитви.
В кривому дзеркалі душа
У дивному тужинні:
Роки прожиті підмела
Та й сіла у міжбрів'ї.

ПРОМІНЧИКИ ЗИМИ

Фарбує білим кольором зима
Хати, дерева і дороги.
Під ковдру з вовни заховалися поля.
Потріскують від заздрощів морози.
Надусь бажанням працюючий вітер
І відмахнув скульптуру снігові.
Ось тин, на нім – горластий півень,
А там – пеньок і зайчики чудні.
Метелиця, тримаючи гребінку,
Розчісує зимове полотно.
А день для холоду вирізує сопілку
На радість, вітиху і добро.

Тайса КУХАР

с. Кортеліси

ЗИМА-КОРОЛЕВА

Холодні морози і сильні вітри
Зима нам щороку дарує,
А серденько просить тепла і весни –
Вона ніби спить і не чує.
Буває, прокинеться, зла і сумна,
Все снігом навколо вкриває.
Зима-королева і друзів своїх
Немов у полоні тримає.
Хурделиця, сонце, мороз і вітри –
Таких друзів-слуг вона має.
Мінливий характер в тієї зими –
То люта, холодна, то щедра буває.
Як тільки відтане сніг в серці її,
Всіх інеем срібним вона обсилає.
А сонцем найбільше зима дорожить,
Хоч рідко на волю, та все ж відпускає.

АНДРЕЄВА

Грона калини, мов матері сльози,
Падають, б'ються об сірість землі.
Сину мій, сину, вклонись на порозі,
Матері серце любов'ю зігріє.
Спокій у душу всели і надію,
Теплим крилом пригорни до грудей.
Щоби без тебе вона не зітліла -
Молитву почуй серед сотень ночей:
Живим повертайся до рідних дверей.

Літала, вітрилами щастя захоплена,
Повітря шалено вдихаючи.
Стирала всі болісні спомини,
Про незвідані мріяла далечі.

Кохалась у ночах, що звуться таємними,
Забула про сльози проронені;
Спокійно сміялась у темряві,
Торкаючись неба безсонними скронями.

Напишу шедевр і пропаду –
Для усіх я зостанусь на віддалі.
Хтось згадає в славі, хтось в стиду,
Хтось залишиться надолго мені відданий.

Вже не чути «Гору, що у полі висока стоїть»,
І не б'є молоток у поліно маленькі гвіздочки.
Лиш могилка покійно на тім кладовищі лежить,
Поряд мати стоїть, біля неї сини її й дочки.

Віддана тобі...
Щодня і щохвилини наповнена тобою...
Живу у боротьбі між болем і любов'ю.
В серці не дозволив
Ні місця, ані звуку залишити.
І більше я не вправі когось туди впустити.

Олена МИХАЛЕВИЧ

с. Замшани

МОЄ СЕЛО

Моє село, батьківська хата,
Які ви рідні для мене!
Я почувують тут, як в небі птаха,
Здається, крилами високо не махне.
Коли сюди приходжу із дороги,
Я до криниці підійду,
Нап'юсь холодної водиці
І спрагу з вуст я віджену.
На цій землі мені все рідне.
Я, наче кріт, що проклада шляхи,
Так у мене в житті усі дороги
Куди б не йшли, але вертаються сюди.
Сюди, на батьківське подвір'я,
Де легко дихати мені.
Медовим смаком пахне тут повітря.
Це, мабуть, кожному, хто на своїй землі.
Тож повертайтесь, де б ви не були,
В дитинство, в юності дороги,
У рідне серцю вашому село,
Де вас чекають батьківські пороги.

Надія СОБОТОВИЧ

с. Комарове

ДЯКУЮ БОГУ

Я дякую Богу за те, що я маю,
За те, що свій край неймовірно кохаю,
За те, що все добре, - на це сподіваюсь.
Своїми батьками я дуже пишаюсь.
Я дякую Богу за свою матусю,
За маму ночами я тихо молюся.
Я дякую Богу за те, що є тато –
Для мене зробили ви дуже багато.
Коли рідні поруч, в душі моїй свято, -
Для щастя мені не потрібно багато!

Ірина ГОЛОВІЙ

с. Гута

СПОКОНВІКУ БУЛО СЛОВО

Споконвіку було слово,
Ще за давніх часів
Існували різні мови,
Чулись різні голоси.
Слово в Бога зародилось,
В той же час з'явився й світ,
Та нічого не змінилось,
Хоч пройшло чимало літ.
Яким мудрим був Творець,
Що почав зі слова.
Він, Всевишній наш Отець,
Сотворив нам мову.
Мова – це найбільший дар,
Він не всім дається,
І немає вищих кар,
Коли серце б'ється,
А сказати щось, на жаль,
Ну, ніяк не може.
Та здолати цю печаль

Віра допоможе.
А без мови що ми маєм?
Як ті птахи, що без крил,
Хоч, здається, і літаєм,
Але вже не маєм сил.
Слово завжди окриляє,
Про це знають всюди,
У житті допомагає –
Так було і буде!

Оксана ПІВЕНЬ

с. Поступель

Чути, як сніг шелестить за вікном,
З вітром він в хованки грає,
Троянди вкриває сріблястим сукном,
На ніжні бутони лягає.
Розбудив їх невчасно подих весни,
А саме у ніч новорічну
Заручником долі стали вони –
Сніг та квіти – незвично.
Мороз пелюстки обпалив їм не раз
І спека не раз дошкуляла.
І в квітві проблеми бувають, як в нас,
А в нас їх ой як чимало.
Троянди весною знов завітуть,
Пишні, чарівні на вроду,
Бо в житті головне – коріння, мабуть,
Трояндам, як і народам.

Стоїть одна посеред поля вишня,
Як пам'ятник далеким, молодим рокам.

Можливо, не навмисно вийшло,
Та все одно ми дякуєм рукам,
Які сокиру не вхопили звично
Й не знищили тоді маленьке деревце.
Тепер ця вишня – пам'ятник античний,
Так тихо розмовляє з вітерцем.
А був же сад – і яблуні, і груші,
П'яний він нього лився аромат.
Та, про минулі зв'язки забувши,
Під ніж пустили вже старенький сад.
Стоїть стара посеред поля вишня,
Стоїть, самотньо віку дожива.
Таку вже долю визначив Всевишній –
Мов одинока в старості вдова.

Приблизі поважні роки
Й за пічку на ліжку присіли,
Як з книжки старої листки,
Запахли минулим і цвілим.

Пожовклі, пом'яті, сумні,
Дихання, як в марафонців,
Й всміхаються сумно мені,
Ім би в тепло десь, до сонця,
Щоб кості погріли собі
І душу чутилу на старість.
Не в самоті ж і журбі
Слухати, де в тебе слабість.
Не конче в заморській краї,
В якій екзотичні місцини.
Найкраще – у краї своїм,
Біля сім'ї і родини.
Не в хвилях морської води,
А там, де куються підкови.
Найкраще гріє завжди
Щире, зворушливе слово.

Василь КОВЧ

с. Гута

Можна? Мені це важливо знати.
Можна, я буду кохати тебе?

Твоє ім'я, як промінь уночі.
Енергія, що жити заставляє.
Твоє ім'я – метелик на плечі,
Який присів і вже не відлітає.
Ніжно шепчу щодня твоє ім'я,
Адже тебе давно кохаю я...

Олександр КОВЧ

с. Гриники

Можна, я буду тебе кохати?
Просто кохати. Без ніяких умов.
Вірши час від часу тобі писати
Й казати у них про свою любов?
Можна, в очах твоїх я втоплюся,
В твоєму погляді розчинюся?
Зі скелі найвищої зірвуся,
А ти вплимаєш? Я – не боюсь!
Можна, я буду тебе чекати?
Як воду спрагла пустеля жде.